

Udskriftsdato: 7. januar 2026

CIR1H nr 10455 af 01/01/2022 (Gældende)

Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Tilhold, opholdsforbud og bortvisning

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: VB CMS 8888

Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Tilhold, opholdsforbud og bortvisning

1. Overblik og tjekliste

Retningslinjerne indeholder vejledning om anvendelse af lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (tilholdsloven).

Når politiet behandler sager om tilhold mv., skal politiet være opmærksom på følgende:

- Vejledning om forebyggelse, se Rigsadvokatmeddelelsen afsnittet om Samlivsrelaterede personfarlige forbrydelser, pkt. 2.4.1., om støtte og bistand til forurettede.
- Muligheden for bortvisning, se pkt. 4.4.
- Mulighed for at meddele strakstilhold, se pkt. 4.3.
- Muligheden for af egen drift at meddele et strakstilhold, tilhold eller opholdsforbud, se pkt. 2.1. og pkt. 4.3.
- Om forholdet er omfattet af stalking efter straffelovens § 242, se pkt. 2.1.1. Vejledning, formaning og mægling, se pkt. 2.3.
- Partshøring, se pkt. 2.4.
- Forkyndelse, se pkt. 2.4. Indberetning til Det Centrale Kriminalregister, se pkt. 2.5.
- Orientering af andre myndigheder, se pkt. 2.6. Klagefrist, se pkt. 4.2.

Læs mere om politiets behandling af sager om tilhold mv. i Rigspolitiets vejledning om registrering af tilhold og strakstilhold på POLNET.

Læs om registrering i POLSAS af sager om tilhold mv. i ”Generelle anbefalinger til registrering af tilholdssager i POLSAS”.

2. Politiets efterforskning og sagsbehandling

2.1. Sagens start

Tilhold, herunder strakstilhold, opholdsforbud og bortvisning, kan besluttes, når en person, som foranstaltningen skal beskytte, anmoder om det, eller når almene hensyn kræver det. Må det f.eks. antages, at forurettede af frygt ikke tør anmode om et tilhold mv., kan politiet tage initiativ hertil, jf. tilholdslovens § 14.

Politiet skal dog kun anvende loven af egen drift, hvis der er risiko for mere alvorlige overgreb. Der skal være en væsentlig risiko for, at den svage part udsættes for alvorlige overgreb, herunder vold eller voldtægt samt ved risiko for overgreb mod børn. Se forarbejderne til tilholdsloven (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 14).

Hvis politiet vil anvende loven for at beskytte en person mod at blive udsat for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskaber mv., er det ikke et krav, at risikoen for overgreb er så kvalificeret, at forholdet er omfattet af § 14 om almene hensyn. Se forarbejderne til lovens § 2, stk. 3, som blev indsat i tilholdsloven ved lov nr. 434 af 1. maj 2013 (L 143 af 6. februar 2013, de specielle bemærkninger til § 3).

Se betingelserne for at give et strakstilhold i pkt. 4.3.1., tilhold i pkt. 4.3.2., et opholdsforbud i pkt. 4.3.4. og bortvisning i pkt. 4.4.1.

Politiet skal i øvrigt i forbindelse med behandlingen af sager om æresrelaterede eller samlivsrelaterede konflikter – som en del af vurderingen af behovet for eventuelle beskyttelsesforanstaltninger – overveje spørgsmålet om anvendelse af særlig adressebeskyttelse, jf. CPR-lovens § 6, stk. 6. Efter denne bestemmelse kan politiet træffe beslutning om, at en person registreres som værende uden fast bopæl i CPR-registret, hvis personen udsættes for trusler mod sin person i forbindelse med æresrelaterede eller samlivsrelaterede konflikter. Dette gælder også, hvis den truede person er et barn. Begrebet trusler er ikke begrænset til trusler efter straffelovens § 266, men kan efter omstændighederne også omfatte andre trusler. Se nærmere om den særlige adressebeskyttelse i Rigspolitiets vejledning af 10. juni 2015, der findes på POLNET under ”Kundeservice – Forebyggelse – Nationalt Forebyggelsescenter”.

2.1.1. Stalking

Stalking var tidligere i et vist omfang kriminaliseret i tilholdslovens § 21, stk. 2, der definerede stalking som systematisk og vedvarende forfølgelse eller chikane. Bestemmelsen fandt dog kun anvendelse i situationer, hvor gerningspersonen tidligere var meddelt et tilhold, et opholdsforbud eller en bortvisning. Ved indførelsen af straffelovens § 242, blev tilholdslovens § 21, stk. 2, ophævet. Det indebærer bl.a., at der ikke længere er et krav om overtrædelse af et forudgående tilhold for at kunne straffe for stalking.

Overtrædelser af tilhold, opholdsforbud eller bortvisning af en karakter, som hidtil har været omfattet af strafskærpelsen i tilholdslovens § 21, stk. 2, vil fremover skulle straffes efter straffelovens § 242. Hvis et tilhold, en bortvisning eller et opholdsforbud overtrædes i forbindelse med overtrædelsen af straffelovens § 242, straffes der tillige for tilholdslovens § 21, stk. 1.

Læs mere om, hvornår betingelserne i straffelovens § 242 er opfyldt, under pkt. 4.

Læs mere om stalking i Rigsadvokatmeddelelsen om stalking.

2.2. Vejledning, formaning og mægling

Politiet skal vejlede om reglerne om tilhold, herunder strakstilhold, opholdsforbud og bortvisning, når der er anledning til det, jf. tilholdslovens § 15. Det beror på politiets skøn, om vejledning er påkrævet.

Politiet skal herudover søge en mindelig løsning ved vejledning, dialog og henstillinger over for parterne, hvis der er udsigt til, at konflikten kan løses på den måde. Fremgangsmåden er imidlertid ikke egnet i alle tilfælde. Der vil f.eks. ikke være grundlag for at løse konflikten i mindelighed, hvis den ene part har udøvet vold mod den anden, eller den forurettede i øvrigt har et klart beskyttelsesbehov, f.eks. når der er tale om stalking efter straffelovens § 242 (dvs. en systematisk og vedvarende forfølgelse eller chikane). Se i øvrigt forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 15).

Vejledning af den indklagede (den, der forfølger eller chikanerer) kan ske i form af en formaning. Med formaning forstås, at politiet uformelt advarer den indklagede om, at politiet kan give den pågældende et tilhold mv., hvis chikanen mv. fortsætter. Politiet orienterer i den forbindelse også om konsekvenserne af et tilhold, opholdsforbud eller bortvisning.

Uformel formaning skal navnlig overvejes i to situationer. For det første i de tilfælde, hvor politiet kan konstatere, at der vil kunne vise sig et behov for et tilhold mv., men hvor der på tidspunktet (endnu) ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at give et strakstilhold, tilhold mv. For det andet vil en formaning kunne være relevant, hvor der er grund til at tro, at den indklagede vil ændre sin adfærd som følge af en formaning.

Formaning har karakter af en uformel advarsel, og der er ikke knyttet retsvirkninger hertil. Overtrædelse af en formaning kan derfor ikke sanktioneres. Hvis der er givet en formaning, vil dette forhold imidlertid kunne indgå i grundlaget for en senere afgørelse om et strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning.

Det er ikke en betingelse for at træffe afgørelse om tilhold mv., at den indklagede forinden er blevet vejledt om reglerne.

Hvis det skønnes, at konflikten kan løses med formaning, skal forurettede have meddelelse herom. Der er tale om et afslag i forvaltningslovens forstand, og såfremt afgørelsen meddeles skriftligt, skal den ledsages af begrundelse og klagevejledning, jf. forvaltningslovens § 22 og § 25. Såfremt afgørelsen meddeles mundtligt, skal forurettede vejledes om muligheden for at forlange en skriftlig begrundelse for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 23, jf. § 7.

Afgørelsen registres i POLSAS som et afslag med tilhørende afgørelseskode mv. I anmærkningsfeltet anføres, at der er meddelt afslag, men givet en formaning, og at forurettede har modtaget fornøden vejledning. Der henvises til de generelle anbefalinger til registrering af tilholdssager i POLSAS.

Politiet skal også vejlede om muligheden for at søge konflikten løst i konfliktråd, jf. lov nr. 467 af 12. juni 2009 om konfliktråd i anledning af strafbar handling. Konfliktråd er dog heller ikke egnet i alle tilfælde, og det er et krav, at parterne samtykker. Der henvises til Rigsadvokatmeddelelsen afsnittet om Forurettede – Vejledning af forurettede mv., pkt. 2.3.

Herudover skal politiet vejlede den forurettede om forebyggende tiltag og sikring af beviser. Politiet skal i den forbindelse være opmærksom på muligheden for at beskytte den forurettede ved at udstyre pågældende med en overfaldsalarm. Der henvises til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9250 af 18. februar 2003 om en landsdækkende ordning vedrørende tilbud om overfaldsalarmer til voldsramte kvinder mv.

Der henvises endvidere til anklagemyndighedens hjemmeside under fanen om ”Vidner, ofre & sigtede”, hvor der bl.a. er information til ofre for forfølgelse, chikane eller stalking.

2.3. Edition og teleoplysninger

Under politiets efterforskning af en sag om tilhold mv. er der adgang til at fremskaffe bevis ved edition og indhentelse af teleoplysning, jf. retsplejelovens § 804, stk. 1, og § 781, stk. 3, 1. pkt.

Det er således muligt for politiet f.eks. at pålægge nogen at forevise eller udlevere oplysning om, hvem der er logget på internettet på et givent tidspunkt med en angiven IP-adresse eller oplysning om, hvem der er indehaver af en kendt e-mail adresse.

Det er en betingelse, at sagen drejer sig om gentagne krænkelse eller en enkelt krænkelse af en sådan grovhed, at krænkelsen i sig selv kan give grundlag for et tilhold. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 23).

2.4. Krav til sagsbehandlingen

- Høring mv.:
 - En afgørelse om strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning er en forvaltningsretlig afgørelse, og forvaltningslovens regler om *partshøring, aktindsigt, skriftlighed, begrundelse og klagevejledning* finder derfor anvendelse.
 - Manglende overholdelse af reglerne om aktindsigt, partshøring eller begrundelse vil efter omstændighederne kunne føre til, at afgørelsen bliver ugyldig. Det bør fremgå af politirapporterne eller afgørelsen, at reglerne er iagttaget.
 - I relation til partshøring bemærkes det, at der ikke er formkrav til, hvordan partshøringen gennemføres, og den vil således f.eks. kunne ske telefonisk.
 - En partshøring er ikke identisk med en politiafhøring af en mistænkt eller sigtet, men den kan gennemføres i forbindelse med en sådan afhøring.
 - Hvis der er meddelt et strakstilhold, vil den efterfølgende sag om meddelelse af et tilhold eller opholdsforbud være en selvstændig afgørelse, og det betyder blandt andet, at reglerne om partshøring ligeledes skal iagttages i forhold til denne senere afgørelse.
- Særligt for så vidt angår høring i sager om strakstilhold:
 - Politiet skal altid overveje at gennemføre partshøringen mundtligt, f.eks. telefonisk, i forbindelse med, at politiet har opsøgt den pågældende eller efter omstændighederne i forbindelse med, at politiet er tilkaldt til en igangværende fredskrænkelser.
 - Partshøringen skal som udgangspunkt alene angå de forhold, som udgør en rimelig grund til mistanken om fredskrænkelser, og de oplysninger, der giver bestemte grunde til at antage, at den pågældende fortsat vil krænke den anden.
 - Den pågældende skal have lejlighed til at udtale sig om interessen i kontakten, herunder f.eks. om relationen til forurettede.
- Hastighed:
 - Sagerne skal – navnlig af hensyn til den forurettede – behandles med den fornødne *hurtighed og effektivitet*. Sagsbehandlingstiden i sager om anmodning om tilhold mv. bør højest være mellem 30-60 dage afhængig af sagens karakter og omfang. I særligt grove tilfælde, f.eks. hvor anmeldelsen angår en række uønskede henvendelser gennem en vis tid, skal politiet være særlig opmærksom på en hurtig partshøring, og om adfærden kan være omfattet af straffelovens § 242 om stalking. Hvis sagerne ikke kan forventes afsluttet inden kortere tid, bør politiet underrette den forurettede om, hvad der sker i sagen, og hvornår politiet forventer sagen afgjort.
 - Hvis der er meddelt et strakstilhold, skal afgørelsen inden *rimelig tid* – så vidt muligt inden 60 dage – følges op af en afgørelse om endeligt tilhold eller tilbagekaldelse af strakstilholdet, jf. tilholdslovens § 2 a, stk. 3. Med ordlyden ”så vidt mulig” sigtes til, at der kan være særlige forhold – som ikke kan tilregnes politiet – som kan begrunde, at den endelige afgørelse ikke kan træffes inden for 60 dage. Det kan f.eks. være, hvis den, som tilholdet rettes mod, undgår politiets henvendelser, eller det er nødvendigt at foretage særligt langvarige efterforskningsskridt.
 - Hvis det er forurettedes forhold, der er skyld i overskridelsen af fristen, kan politidirektøren efter omstændighederne beslutte, at strakstilholdet tilbagekaldes. Politiet skal derfor forelægge sagen for en jurist i disse tilfælde.

- Forkyndelse:
 - En afgørelse om strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning skal forkyndes for den pågældende, jf. tilholdslovens § 16. Afgørelsen får virkning fra forkyndelsestidspunktet. Se pkt. 4.3.6.
 - Når et opholdsforbud eller en bortvisning forkyndes, skal den pågældende vejledes om retten til at kræve afgørelsen indbragt for retten. Se pkt. 4.6.
 - Der findes i Anklagemyndighedens dokumentsamling en række koncepter, dokument nr. 1.2.03.01-1.2.06.03 til brug for sagernes behandling.

Se nærmere om kompetencen til at meddele tilhold mv. i pkt. 4.1.

2.5. Det Centrale Kriminalregister

I tilfælde, hvor der gives et strakstilhold, tilhold, et opholdsforbud eller en bortvisning, skal dette indberettes til Kriminalregistret.

2.6. Opfølgning på tilhold, opholdsforbud og bortvisning

Politiet skal senest samtidig med en afgørelse om bortvisning underrette kommunen om sagen og i den forbindelse sende sagens oplysninger og dokumenter til kommunen, jf. tilholdslovens § 11.

Politiet skal herudover i sager om strakstilhold, tilhold og opholdsforbud overveje, om der er behov for, at de sociale myndigheder bliver orienteret om sagen med henblik på en aktiv og socialt orienteret bistand til parterne på et så tidligt tidspunkt som muligt. Politiet skal i den forbindelse efter omstændighederne enten opfordre parterne til selv at henvende sig til de sociale myndigheder eller eventuelt af egen drift orientere disse myndigheder om sagen. Der henvises til Rigsadvokatmeddelelsen afsnittet om Samlivsrelaterede personfarlige forbrydelser, pkt. 2.6.

3. Forberedelse

Meddelelse af tilhold mv.

Afgørelse i sager om (straks)tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal træffes af en jurist.

Politikredsen kan dog efter en konkret vurdering bestemme, at en afgørelse om (straks)tilhold kan træffes af en polititjenestemand, se pkt. 4.1. om kompetence til at træffe afgørelse i sagerne.

Se pkt. 4.3. om betingelserne for at meddele tilhold mv.

Hvis der er meddelt et strakstilhold, jf. tilholdslovens § 2 a, stk. 1, skal endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud så vidt muligt træffes senest 60 dage efter forkyndelsen af afgørelse. Hvis det er forurettedes forhold, der er skyld i overskridelsen af fristen på 60 dage, kan politiet efter omstændighederne beslutte, at strakstilholdet tilbagekaldes. Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1).

Hvis der er truffet afgørelse om strakstilhold, skal en endelig afgørelse om tilhold mv. som udgangspunkt ikke afvente, at der er taget stilling til et eventuelt strafbart forhold, som udspringer af det forhold,

som har ført til strakstilholdet. Se forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1).

Overtrædelse af strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning

Påtale i sager om overtrædelse af strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning, sker efter begæring fra den forurettede, medmindre almene hensyn kræver det. Det betyder, at mindre alvorlige forseelser ikke forfølges, hvis den forurettede ikke ønsker det, jf. tilholdslovens § 21, stk. 2. En anmeldelse fra den forurettede anses som en anmodning om påtale, medmindre andet fremgår af anmeldelsen, jf. retsplejelovens § 720, stk. 2, 2. pkt.

Anklagemyndigheden skal derfor være opmærksom på, om forurettede har anmodet om offentlig påtale, eller om der foreligger almene hensyn, der kræver påtale.

I sager om overtrædelse af strakstilhold, hvor politidirektøren efterfølgende har truffet afgørelse om ikke at meddele et tilhold mv., skal anklagemyndigheden fortsat som udgangspunkt rejse tiltale. Det fremgår således af forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de almindelige bemærkninger punkt 2.3.1.), at der ved vurderingen af strafansvar ikke skal lægges vægt på, om politidirektørens endelige afgørelse om tilhold mv. går ud på, at betingelserne for tilhold efter § 2 eller opholdsforbud efter § 4 også er opfyldt.

Anklagemyndigheden skal altid overveje, om der er grundlag for at rejse tiltale efter straffelovens § 242. Se mere herom i Rigsadvokatsmeddelelsens afsnit om stalking.

Tilholdslovens § 21 finder i øvrigt tilsvarende anvendelse i forhold til overtrædelse af et tilhold, der er udstedt i medfør af straffelovens tidligere gældende § 265. Se pkt. 4.1. om overgangsbestemmelser.

4. Jura

Ved lov nr. 112 af 3. februar 2012 blev et samlet regelsæt om tilhold, opholdsforbud og bortvisning samlet i tilholdsloven med henblik på at styrke indsatsen for beskytte personer mod at blive udsat for fredskrænkelser, forfølgelse og chikane, herunder stalking. Tilholdsloven trådte i kraft den 1. marts 2012. Se nærmere om overgangsbestemmelser i pkt. 4.1.

Ved lov nr. 434 af 1. maj 2013 om ændring af straffeloven, udlændingeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (Styrket indsats mod tvang i forbindelse med ægteskaber og religiøse vielser) blev der bl.a. etableret mulighed for at udstede tilhold og opholdsforbud i sager, hvor en person med rimelig grund mistænkes for at have udøvet eller forsøgt at udøve ulovlig tvang i forbindelse med ægteskab eller en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed. Se nærmere under pkt. 4.3.2.

Ved lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning blev der indført mulighed for at meddele en foreløbig afgørelse om tilhold (strakstilhold), som midlertidigt skal beskytte den forurettede og eventuelt medlemmer af forurettedes husstand, indtil politidirektøren kan træffe en endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud. Se nærmere nedenfor under pkt. 4.3.1.

4.1. Kompetence

Kompetencen til at træffe afgørelse om tilhold, herunder strakstilhold, opholdsforbud og bortvisning ligger hos politidirektøren, jf. tilholdslovens § 15, stk. 2.

Afgørelse i sager om strakstilhold, tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal træffes af en jurist. Politikredsen kan dog efter en konkret vurdering bestemme, at afgørelse om (straks)tilhold kan træffes af en polititjenestemand. Dette kan først og fremmest være relevant, hvis der i kredsen er en eller flere polititjenestemænd med særlige forudsætninger for at behandle sådanne sager, og det findes hensigtsmæssigt og ubetænkeligt at delegere afgørelseskompetencen mv. til den/de pågældende. Politikredsen skal løbende føre den nødvendige og tilstrækkelige kvalitets- og legalitetskontrol med sager, hvor afgørelsen er delegeret til en polititjenestemand. Afgørelseskompetencen i sager om tilhold mv. kan således ikke generelt delegeres til politiet.

I praksis vil det oftest være den politikreds, hvor forurettede er bosiddende, der behandler en sag om tilhold mv. Det vil typisk være der, forurettede henvender sig. Afgørelse af tilholdssager mv. kan imidlertid overlades til en anden politikreds, hvis hensynet til den forurettede tilsiger det. I de tilfælde, hvor en forurettet lever skjult for den indklagede, må meddelelse af et tilhold mv. således ikke kunne medvirke til, at den indklagede kan lokalisere den forurettede. Se i øvrigt forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 15, stk. 2).

De regionale statsadvokater behandler klager over politidirektørens afgørelser om (straks)tilhold, opholdsforbud og bortvisning, jf. § 15, stk. 3. Statsadvokatens afgørelse er endelig.

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.3), at statsadvokaterne – som følge af sagsbehandlingsfristen på 60 dage, jf. tilholdslovens § 2 a, stk. 3 – ikke altid vil kunne nå at behandle en klage over strakstilhold, før der er truffet endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud.

En afgørelse om (straks)tilhold vil i overensstemmelse med de almindelige regler for prøvelse af forvaltningsafgørelser kunne indbringes for domstolene.

4.2. Klagefrist

Ved lov nr. 2600 af 28. december 2021 blev stk. 4 indsat i § 15 i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Af bestemmelsen følger det, at klager over politidirektørens afgørelse om meddelte tilhold, opholdsforbud eller bortvisning skal indgives til statsadvokaten senest fire uger efter, at klageren har fået meddelelse om politidirektørens afgørelse. Statsadvokaten kan beslutte at behandle en klage, der er modtaget for sent, hvis fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Af forarbejderne til lov nr. 2600 af 28. december 2021 (lovforslag nr. 15 af 6. oktober 2021), de specielle bemærkninger til § 3, nr. 1, fremgår det, at klagefristen i § 15, stk. 4, kun gælder klager, hvor der er truffet en afgørelse. Klage over sager, hvor der endnu ikke er truffet en afgørelse, er derfor ikke omfattet af klagefristen. Klagefristen gælder desuden ikke i det tilfælde, hvor forurettede ønsker at klage over, at en person ikke er blevet meddelt et tilhold.

Fristen regnes fra det tidspunkt, hvor klageren har fået meddelelse om afgørelsen, dvs. fra forkyndelsesdatoen eller fra endelig afgørelse, når der ikke skal ske forkyndelse på ny, jf. tilholdslovens § 16. Klagen skal være kommet frem til myndighederne inden fristens udløb.

Klagefristen er ikke absolut, idet klager, der fremkommer efter udløbet af fire ugers fristen, skal behandles, hvis statsadvokaten skønner, at fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis afgørelsen er meddelt klageren, men denne på grund af bortrejse, sygdom eller dødsfald i nærmeste familie har været forhindret i at indgive klagen rettidigt. Det kan også være tilfældet, hvor klageren har vanskeligheder med at forstå afgørelsen og/eller formulere en klage, grundet sproglige vanskeligheder eller nedsat psykisk funktionsevne, og hvor myndighederne har forsømt deres pligt i forbindelse hermed. Endelig kan andre utilregnelige omstændigheder efter en konkret vurdering betyde, at klageren ikke har haft mulighed for at indgive en rettidig klage, og overskridelsen af fristen derfor må anses for undskyldelig.

4.3. Strakstilhold, tilhold og opholdsforbud

4.3.1. Betingelserne for strakstilhold

Betingelserne for at meddele et foreløbigt tilhold (strakstilhold) fremgår af § 2 a i tilholdsloven. Der kan gives et strakstilhold, hvis

- en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1,
- der er bestemte grunde til at antage, at personen fortsat vil krænke den anden, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, og
- personen ikke har en rimelig interesse i at kontakte den forurettede.

Mistankegrundlaget:

Det er en forudsætning for at meddele et strakstilhold, at der rimelig grund til at mistænke den pågældende for at have begået fredskrænkelser eller et strafbart forhold mod en anden. Det fremgår af forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.2), at der er tilsigtet en væsentlig lempelse af kravet til mistankens styrke i forhold til mistankegrundlaget ved meddelelse af en endelig afgørelse om tilhold efter tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 1 ("begrundet mistanke").

Det lempede mistankekrav skal forstås i overensstemmelse med eksempelvis retsplejelovens § 755 om anholdelse og tilholdslovens § 2, stk. 3. Det indebærer, at der skal være visse konkrete holdepunkter for at antage, at en person har krænket en andens fred ved at forfølge eller genere denne ved kontakt som anført i tilholdslovens § 1, eller har begået et strafbart forhold med denne, der kan sidestilles med en sådan fredskrænkelser, jf. tilholdslovens § 2 a, stk. 1. Se mere nedenfor pkt. 4.3.2.

Det vil bero på et konkret skøn, der foretages af politiet, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankegrundlaget. Dette kan f.eks. bero på forurettedes forklaring, herunder særligt når oplysninger fra udenforstående, breve, sms-beskeder, e-mails eller en oversigt over modtagne opkald støtter forklaringen, der i øvrigt forekommer troværdig. Herudover kan der lægges vægt på indholdet og karakteren af henvendelserne, parternes indbyrdes relation og forurettedes forhold. En enkelt grov henvendelse vil også kunne opfylde mistankekravet.

En mistanke kan ligeledes efter omstændighederne være til stede, hvis den, tilholdet retter sig mod, tidligere har fået tilhold eller opholdsforbud i forhold til den forurettede eller medlemmer af dennes husstand. Desuden kan der foreligge en mistanke, hvis den pågældende tidligere har fået tilhold i forhold til andre, som er uvedkommende for den pågældende, og det nye forhold også vedrører en påstået krænkelse af en fremmed og uvedkommende person.

Det lavere mistankekrav indebærer, at politidirektøren ikke nødvendigvis skal vurdere, at oplysningerne i sagen på tidspunktet for meddelelse af tilholdet vil kunne føre til, at der efterfølgende vil kunne meddeles et tilhold efter § 2 eller et opholdsforbud efter § 4. Omvendt skal tilholdet ikke meddeles, hvis det på forhånd kan udelukkes, at betingelserne i tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, f.eks. fordi kontakten mv. ikke udgør en fredskrænkelser eller kan sidestilles med en fredskrænkelser. Der henvises til forarbejderne til lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1).

Indikationskravet

Det er herudover et krav, at der skal foreligge bestemte grunde til at antage, at personen fortsat vil krænke den anden. Det fremgår af forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1), at reglen som hidtil forudsættes anvendt under hensyntagen til de særlige forhold, der knytter sig til tilholdssager. Dette indebærer bl.a., at betingelsen om gentagelsesfare i højere grad vil være opfyldt end det enslydende krav ("bestemte grunde") i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, selv om der kun er oplysninger om få eller eventuelt et enkelt forhold, ligesom der ofte vil være tale om forhold, der ikke har udløst straf, herunder et endnu ikke pådømt forhold.

I de tilfælde, hvor fredskrænkelser har karakter af henvendelser, der ikke i sig selv er strafbare eller truende, foruroligende, fornærmelige, fysisk forulempende eller lignende, hvor det hovedsagligt er henvendelsernes antal, der bevirker, at de opleves som ubehagelige eller forstyrrende, skal der som hidtil i almindelighed foreligge flere fredskrænkelser, der er foregået over en vis periode, førend tilhold meddeles. Der må desuden tages hensyn til sandsynligheden for, at krænkelse fortsætter, hvis der ikke gribes ind. I den vurdering kan indgå bl.a. den pågældendes motiv til krænkelse samt krænkelseernes karakter. Hvis henvendelser sker uden rimelig grund, f.eks. efter at den anden klart har udtrykt ønske om at være fri for kontakt, vil der ofte kunne meddeles tilhold, og der behøver således ikke at være tale om et større antal henvendelser. Dette følger af, at hver enkelt ny henvendelse viser den pågældendes vilje til at sætte sig ud over anmelderens ønske om at være i fred. Der henvises til forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1).

Rimelig interesse i at kontakte den anden

Endelig er det en betingelse, at den, som et strakstilhold rettes imod, ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden. Det forhold, at der ikke kan meddeles et strakstilhold, hvis der foreligger en rimelig interesse i kontakt, betyder, at strakstilhold ikke kan anvendes i komplicerede sager, hvor en nærmere undersøgelse af hensyn til bl.a. risikoen for misbrug og optrapning af en konflikt bør afventes.

Betingelsen vil ifølge forarbejderne (L 19 af 5. oktober 2016) navnlig være opfyldt i tilfælde, hvor den formodede krænkelse mv. foretages af en for den forurettede fremmed og uvedkommende person, f.eks. hvor en i offentligheden kendt person forfølges. Endvidere vil betingelsen være opfyldt i forhold til

bekendte eller personer, som den forurettede har afbrudt forholdet til eller ikke ønsker at indgå i forhold med, f.eks. tidligere kærester, klassekammerater eller personer, som kender hinanden fra de sociale medier eller en dating site.

En rimelig interesse i kontakt foreligger omvendt, hvor der er en saglig, objektiv begrundelse for en regelmæssig kontakt, f.eks. hvor parterne har umyndige fællesbørn, har en nær familiemæssig relation, er naboer eller i handels- eller erhvervsmæssige forhold. Se forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1).

Strakstilholdet skal herudover opfylde kravet om proportionalitet i tilholdslovens § 12, se pkt. 4.5.

Hvornår anvendes strakstilhold

Det er forudsat i forarbejderne til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de almindelige bemærkninger punkt 2.2.), at et strakstilhold alene anvendes i de situationer, hvor de tidsmæssige hensyn taler for det. Der er således ikke grund til at meddele et strakstilhold, hvis sagsbehandlingen til brug for politidirektørens endelige afgørelse om tilhold eller opholdsforbud kan afsluttes inden for samme tidsperiode, som det ville tage at træffe den foreløbige afgørelse.

I de situationer, hvor strakstilholdet ikke kan anvendes, skal politidirektøren som hidtil vurdere, om der er behov for, at der så vidt muligt træffes en særlig hurtig afgørelse om tilhold.

Strakstilholdet omfatter i øvrigt de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et egentligt tilhold, der meddeles efter tilholdslovens § 1, se pkt. 4.3.3. Det indebærer blandt andet, at strakstilholdet omfatter de forhold, der er nævnt i tilholdslovens § 1, herunder at det kan begrænses til at omfatte et forbud mod visse former for adfærd eller henvendelser.

4.3.2. Betingelserne for tilhold

Betingelserne for at give et tilhold fremgår af § 2 i tilholdsloven.

Efter § 2, stk. 1, kan tilhold gives, hvis der er begrundet mistanke om, at en person enten har krænket den forurettedes fred eller mod den forurettede har begået et strafbart forhold, der kan sidestilles med en fredskrænkelse, og der er bestemte grunde til at antage, at personen fortsat vil krænke den forurettede på den måde:

- For det første er det efter § 2, stk. 1, nr. 1, en betingelse, at der er begrundet mistanke om, at personen har krænket en andens fred ved at forfølge eller genere den anden ved kontakt eller ved at følge efter den anden, *eller* at personen har begået et strafbart forhold, som krænker den andens fred.
- Mistankekravet ”begrundet mistanke” svarer til mistankekravet ved varetægtsfængsling, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1. Mistankekravet omfatter alle led i bevisvurderingen, herunder også identiteten af den indklagede. For at kunne udstede et tilhold skal der således være en begrundet mistanke om, at der er begået forhold, som kan føre til et tilhold, og en begrundet mistanke om, at disse forhold er begået af den pågældende. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold,

opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 2, stk. 1 og 2).

- Det vil afhænge af en konkret vurdering af samtlige faktiske og retlige forhold i sagen, om der er tale om en fredskrænkelse. Der kan være tale om hyppige uønskede henvendelser eller andre handlinger, som ikke i sig selv er strafbare, men som opleves som ubehagelige og forstyrrende pga. deres antal, deres indhold eller et udtrykt ønske om at være fri for yderligere kontakt. En enkelt krænkelse kan dog også være så grov, at den i sig selv kan danne grundlag for et tilhold.
- For det andet er det efter § 2, stk. 1, nr. 2, en betingelse, at der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil fortsætte med at krænke den anden som anført i nr. 1 (indikationskravet).
- Bestemmelsen i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, om varetægtsfængsling i tilfælde af gentagelsesfare vil være vejledende ved fortolkningen af reglerne om tilhold. Betingelsen om gentagelsesfare i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning vil dog i højere grad kunne være opfyldt, selv om der kun er oplysning om et enkelt endnu ikke pådømt forhold.

Efter § 2, stk. 2, kan et tilhold endvidere gives, hvis der er begrundet mistanke om, at en person har begået en overtrædelse af straffelovens bestemmelser om drab, røveri, frihedsberøvelse, vold, psykisk vold, brandstiftelse, voldtægt eller anden seksualforbrydelse, og den forurettede eller dennes nærmeste efter lovovertrædelsens grovhed ikke skal tåle kontakt mv. med den pågældende:

- Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den tilsigter at beskytte ofre for alvorlig personfarlig kriminalitet og deres nærmeste, selv om de ikke har været udsat for en fredskrænkelse i øvrigt, og der ikke er en gentagelsesrisiko.
- Om der kan gives et tilhold afhænger af en konkret vurdering af forbrydelsens beskaffenhed og de omstændigheder, den er begået under, herunder navnlig hvilken belastning den forurettede eller dennes nærmeste har været udsat for. Det forudsættes i forarbejderne til bestemmelsen, at den finder anvendelse ved lovovertrædelser, der i sig selv medfører ubetinget fængselsstraf af en ikke helt kort varighed.

Der kan tillige gives tilhold efter § 2, stk. 3, hvis en person med rimelig grund mistænkes for at have begået eller forsøgt at begå en overtrædelse af straffelovens § 260, stk. 2, om ulovlig tvang ved at tvinge en anden til ægteskab eller en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed:

- Mistankekravet ”rimelig grund” – der er lempeligere end ”begrundet mistanke” – svarer til mistankekravet ved anholdelse, jf. retsplejelovens § 755. Mistankekravet betyder, at der skal være visse konkrete holdepunkter for at antage, at den person, tilholdet skal beskytte, er ved at blive udsat for et tvangsægteskab mv. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til bestemmelsen).
- Et tilhold efter § 2, stk. 3, er ikke betinget af en forudgående fredskrænkelse, eller at der er bestemte grunde til at frygte fortsat krænkelse. Der skal endvidere ikke foretages en selvstændig vurdering af den konkrete overtrædelsens grovhed.

4.3.3. Betydningen af strakstilhold og tilhold

En person kan gives et strakstilhold eller tilhold, hvorved den pågældende forbydes at opsøge en anden person ved personlig, mundtlig eller skriftlig henvendelse, herunder ved elektronisk kommunikation, eller på anden måde kontakte eller følge efter den anden, jf. tilholdslovens § 1.

Bestemmelsen omfatter for det første kontakt:

- Strakstilhold og tilhold indebærer som udgangspunkt et forbud mod enhver kontakt. Forbuddet omfatter således ikke kun kontakt, der kan anses for en fredskrænkelse. Der kan i en afgørelse om strakstilhold og tilhold fastsættes undtagelser fra forbuddet, således at det kun er visse former for kontakt, der er omfattet.
- Det afgørende er, om den pågældende adfærd reelt har karakter af en henvendelse eller kontakt fra indklagede til forurettede, og ikke om kontakten sker direkte. Det forhold, at en meddelelse gennem f.eks. Facebook ikke direkte er adresseret til den, der chikaneres, er således ikke afgørende. Det er dog en forudsætning, at meddelelsen ikke alene er rettet til andre, men også reelt til den forurettede, ligesom gerningsmanden må have forsæt til, at meddelelsen virker som en henvendelse til den, der chikaneres. Se nærmere om kontaktbegrebet i Højesterets afgørelse af 3. december 2021 ([AM2021. 12.03H](#)).
- Også andre former for kontakt, f.eks. henvendelser i form af ophold lige uden for forurettedes bolig, aflevering eller tilsendelse af blomster og hilsner gennem radioudsendelser er omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen omfatter for det andet det at følge efter en person:

- Det er ikke en betingelse, at der er en egentlig kontakt.
- En chikane i form af, at den pågældende følger efter en person uden helt at nærme sig, således at det ikke (eller ikke med sikkerhed) kan betegnes som kontakt, vil også være omfattet af bestemmelsen.

Der kan i en afgørelse om strakstilhold eller tilhold fastsættes undtagelser fra forbuddet, således at det kun er visse former for adfærd eller henvendelser mv., der er omfattet.

4.3.4. Opholdsforbud

Betingelserne for at give et opholdsforbud fremgår af § 4 i tilholdsloven:

- For det første følger det af § 4, stk. 1, 1. led, at betingelserne for at give et tilhold efter lovens § 2 skal være opfyldt.
- For det andet er det efter § 4, stk. 1, nr. 1, en betingelse, at der er tale om oftere gentagen krænkelse (i form af fredskrænkelse eller strafbart forhold, der kan sidestilles med fredskrænkelse), forsætlig overtrædelse af et tilhold eller en lovovertrædelse, der kan danne grundlag for et tilhold (grovt personfarlig kriminalitet eller ulovlig tvang i forbindelse med ægteskab mv.) eller en bortvisning.
- Efter § 4, stk. 1, nr. 2, skal politiet for det tredje vurdere, at et tilhold ikke er tilstrækkeligt til at beskytte den forurettede.

Betingelserne for at give et opholdsforbud er således strengere end for et almindeligt tilhold.

Det bemærkes, at tilhold, opholdsforbud og bortvisning frit kan kombineres, hvis betingelserne for foranstaltningerne er opfyldt. Det skal dog understreges, at den eller de mindst indgribende foranstaltninger skal vælges, jf. [pkt. 4.5](#). Det skal ligeledes bemærkes, at det ikke er en betingelse for at udstede et opholdsforbud, at der forinden er givet et tilhold. Formålet med et opholdsforbud vil dog normalt indebære, at der gives et tilhold samtidig med opholdsforbuddet, hvis et tilhold ikke allerede er givet.

4.3.5. Betydning af opholdsforbud

Politiet kan give et opholdsforbud til den person, der forfølger eller chikanerer en anden. Et opholdsforbud betyder, at personen får et forbud mod at opholde sig eller færdes i et bestemt område, jf. tilholdslovens § 3.

Den, der forfølger eller chikanerer, forbydes at opholde sig eller færdes i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor den forurettede ofte færdes, f.eks. i nærheden af den forurettedes bolig, arbejdsplads eller uddannelsessted. Den forurettede får derved en eller flere ”sikkerhedszoner”, hvor pågældende frit kan færdes uden at føle sig utryg og bange for at møde den anden.

Det geografiske område, som forbuddet dækker, skal beskrives så præcist som muligt i afgørelsen. Hvis det er muligt bør afgørelsen vedlægges et kort, der viser området, så der ikke er tvivl om forbuddets udstrækning.

Udtrykket ”i nærheden” skal ses i lyset af, at et opholdsforbud indebærer et væsentligt indgreb i krænkerens bevægelsesfrihed. Det bør således normalt være et mindre område, hvor den forurettede ofte færdes. Andre områder end de specifikt nævnte kan f.eks. være et supermarked eller idrætsanlæg mv., hvor den forurettede ofte har sin gang. Der er ikke i forarbejderne til bestemmelsen defineret en bestemt maksimal geografisk udstrækning af opholdsforbud. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 3).

Den geografiske udstrækning vil afhænge af områdets karakter og parternes forhold. I tæt bebyggede områder, som f.eks. en storby, vil formålet med et opholdsforbud oftest kunne nås ved at lade opholdsforbuddet omfatte et mindre område. Hvis parterne bor tæt på hinanden, må forbudsområdet indrettes herefter, således at der også tages hensyn til krænkerens bevægelsesfrihed. På den anden side vil det kunne tale for et større forbudsområde, hvis den forurettede er flyttet til et nyt område for at undgå kontakt med krænkeren, og krænkeren ikke har tilknytning til området. Ved fastlæggelse af forbudsområdet skal der også tages hensyn til eventuelle større færdselsårer, f.eks. større veje og banestrækninger mv., som krænkeren har en legitim interesse i at færdes ad. Der henvises i øvrigt til pkt. 4.5. vedrørende proportionalitet.

Udtrykket ”opholde sig eller færdes” omfatter enhver fysisk tilstedeværelse inden for det afgrænsede område, herunder det at passere igennem området.

Der kan i en afgørelse om opholdsforbud fastsættes undtagelser fra forbuddet, således at fysisk tilstedeværelse i visse tilfælde er lovlig.

4.3.6. Den beskyttede personkreds

(Straks)tilhold og opholdsforbud er ikke begrænset til at beskytte bestemte personer eller grupper af personer. Det er således ikke kun samlivsrelaterede krænkelser, der kan føre til tilhold eller opholdsforbud. De kan også gives for at beskytte f.eks. offentligt eller privat ansatte, kendte mennesker eller ved nabokonflikter eller chikane udøvet af en psykisk syg.

Personkredsen, der er beskyttet af et strakstilhold, tilhold eller opholdsforbud, skal være konkretiseret i afgørelsen.

Hvis der gives et tilhold, der skal beskytte de ansatte i en butik eller på en anden arbejdsplads, skal tilholdet formuleres, så det fremgår, at det er ”de ansatte”, der er beskyttet. Hvis det kun er en enkelt person blandt de ansatte, der er blevet chikaneret mv. og skal beskyttes, skal tilholdet eller opholdsforbuddet alene omfatte denne person.

Et strakstilhold, tilhold eller opholdsforbud kan, jf. tilholdslovens § 6, udstrækkes til at omfatte et medlem af forurettedes husstand, hvis det findes nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet eller opholdsforbuddet.

4.3.7. Ikrafttræden

En afgørelse om strakstilhold, tilhold, opholdsforbud eller bortvisning får virkning fra forkyndelsestidspunktet, se dog nedenfor om tilhold, der træffes efter et strakstilhold.

Et strakstilhold bortfalder, når der træffes afgørelse om tilhold, jf. § 2, opholdsforbud, jf. § 4, eller om tilbagekaldelse. Afgørelsen kan gå ud på, at et endeligt tilhold og/eller opholdsforbud gives, eller at betingelserne herfor ikke er opfyldt. Afgørelsen kan endvidere gå ud på, at strakstilholdet tilbagekaldes, f.eks. fordi den forurettede har trukket sin anmodning om tilhold tilbage, og almene hensyn ikke taler for, at behandlingen skal fortsætte.

En afgørelse om tilhold skal ikke forkyndes på ny, hvis der tidligere er sket forkyndelse af et strakstilhold med et tilsvarende forbud mod kontakt mv. (adfærd og henvendelser som anført i § 1), jf. tilholdslovens § 16. Virkningerne af det endelige tilhold indtræder i disse situationer, når afgørelsen træffes, og det endelige tilhold får virkning samtidig med, at strakstilholdet bortfalder. Afgørelsen skal i givet fald straks sendes til den pågældende. Se forarbejderne til lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016, de almindelige bemærkninger punkt 2.3.4. og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 3).

Hvis det endelige tilhold ikke er identisk med strakstilholdet – i forhold til typen af forbud eller den omfattede personkreds – skal det endelige tilhold forkyndes, før det har virkning. Det samme gælder, hvis politidirektøren har tilbagekaldt strakstilholdet, inden den endelige afgørelse om tilhold træffes.

4.3.8. Tidsmæssig udstrækning

Et strakstilhold gælder indtil videre og bortfalder, når politidirektøren træffer afgørelse om tilhold efter § 2 eller opholdsforbud efter § 4, eller hvis strakstilholdet tilbagekaldes.

Efter der er truffet afgørelse om strakstilhold, skal politidirektøren – inden rimelig tid og så vidt muligt inden 60 dage efter forkyndelsen – tage stilling til, hvorvidt der er grundlag for at meddele et endeligt tilhold eller opholdsforbud, eller om der i øvrigt er grund til at træffe afgørelse om, at strakstilholdet skal tilbagekaldes, jf. tilholdslovens § 2 a, stk. 3. Det forhold, at politidirektøren ikke har truffet afgørelse efter udløbet af 60 dage efter forkyndelsen, betyder dog ikke, at strakstilholdet bortfalder. Et strakstilhold vil først bortfalde, når der træffes en endelig afgørelse eller en afgørelse om tilbagekaldelse.

For så vidt angår tilhold og opholdsforbud, fremgår det af tilholdslovens § 5, at der skal fastsættes en frist for den tidsmæssige udstrækning af tilholdet eller opholdsforbuddet.

Et tilhold kan gives for et bestemt tidsrum på indtil 5 år, og et opholdsforbud kan gives for et bestemt tidsrum på indtil 1 år.

Fristen på henholdsvis 5 år og 1 år kan forlænges ved meddelelse af et nyt tilhold eller opholdsforbud før eller ved udløbet af fristen, hvis betingelserne for at give et tilhold eller opholdsforbud på det pågældende tidspunkt fortsat er opfyldt.

Politiet kan ved fastsættelsen af varigheden af (fristen for) det endelige tilhold tage hensyn til, at der har været givet et strakstilhold.

Hvis parterne frivilligt genoptager kontakten, bortfalder strakstilholdet/tilholdet eller opholdsforbudet. Dette gælder, selv om det kun er for en kortere periode, at kontakten bliver genoptaget.

Hvis den, der har fået et strakstilhold/tilhold eller opholdsforbud, frifindes for et forhold, som er indgået i grundlaget for afgørelsen, skal tilholdet eller opholdsforbuddet ophæves. Dette gælder dog ikke, hvis der i øvrigt er grundlag for foranstaltningen.

4.4. Bortvisning

4.4.1. Betingelser for bortvisning

Betingelserne for bortvisning fremgår af § 8 i tilholdsloven.

Efter § 8, nr. 1, kan en person bortvises, hvis der er begrundet mistanke om, at den pågældende mod et medlem af sin husstand har begået en overtrædelse af straffelovens §§ 210, 213 eller 266 eller en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens kapitel 24-26, og som efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder. Herudover kan der ske bortvisning, hvis den pågældende har optrådt på en måde, der i øvrigt indebærer en trussel om vold mod et medlem af husstanden.

Politiet og anklagemyndigheden har mulighed for at gribe ind i såvel sager, hvor der er begået aktuel kriminalitet, som sager hvor der alene er trussel om simpel vold efter straffelovens § 244, selv om sådanne trusler efter § 266 ikke i sig selv er strafbare. Der er således efter denne del af bestemmelsen mulighed for at gribe ind på et tidligt tidspunkt, hvor bortvisning kan forhindre fremtidig vold mv.

Efter § 8, nr. 2, er det tillige en betingelse for bortvisning, at der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende ved forbliven i hjemmet vil begå en lovovertrædelse, der er nævnt i nr. 1, f.eks. vold eller trusler (indikationskravet).

Bestemmelsen i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, om varetægtsfængsling i tilfælde af gentagelsesfare er vejledende ved fortolkningen af bortvisningsreglerne. Betingelserne om gentagelsesfare i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning vil dog i højere grad kunne være opfyldt, selv om der kun er oplysning om et enkelt endnu ikke pådømt forhold. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til §§ 7-11) samt betænkning nr. 1526 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning.

4.4.2. Betydning af bortvisning

Ved bortvisning kan en person over 18 år forbydes at opholde sig i sit hjem, jf. tilholdslovens § 7.

Hjem er ikke defineret i forarbejderne til lovens § 7, men det fremgår af bemærkningerne til den tidligere gældende bestemmelse i bortvisningslovens § 1 (tidligere lov nr. 449 af 9. juni 2004), at der ved ”hjem” forstås den pågældende persons bopæl (der samtidig danner den fysiske ramme for en familie eller et lignende personligt fællesskab). Det er uden betydning, om pågældende er lejer eller ejer. Udover f.eks. en lejlighed eller et hus med dertil hørende rum og grundarealer vil også husbåde og beboelsesvogne mv. være omfattet af bestemmelsen. Derimod er ferieboliger ikke omfattet, medmindre der på det pågældende tidspunkt er tale om det fælles hjem. Se forarbejder til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de almindelige bemærkninger pkt. 3.6.).

Alle myndige personer, der hører til den pågældende husstand, kan bortvises. Der vil således være mulighed for at bortvise en mand, en kvinde, voksne børn eller andre medlemmer af husstanden.

Ved ophold forstås enhver fysisk tilstedeværelse på den pågældende lokalitet. En bortvisning indebærer, at den blotte tilstedeværelse i boligen udgør en overtrædelse, selv om der er tale om et helt kortvarigt ophold. En bortvisning rummer således både et opholds- og adgangsforbud.

Der kan i afgørelsen om bortvisning fastsættes undtagelser fra forbuddet mod ophold.

Det bemærkes, at tilhold, opholdsforbud og bortvisning frit kan kombineres, hvis betingelserne for foranstaltningerne er opfyldt. Det skal dog understreges, at den eller de mindst indgribende foranstaltninger skal vælges, jf. pkt. 4.5. vedrørende proportionalitet.

4.4.3. Den beskyttede personkreds

Bortvisning kan anvendes med henblik på generelt at beskytte personer mod vold, trusler og lignende eller seksuelle krænkelse i det fælles hjem og kan anvendes til at beskytte alle medlemmer af husstanden.

4.4.4. Tidsmæssig udstrækning

Det fremgår af tilholdsloven § 10, at en bortvisning sker for et tidsrum på indtil 4 uger.

Fristen på 4 uger kan forlænges med højst 4 uger ad gangen, hvis betingelserne for bortvisning fortsat er opfyldt ved udløbet af den hidtidige frist.

Hvis den bortviste frifindes for et forhold, som er indgået i grundlaget for en bortvisning, skal bortvisningen ophæves. Dette gælder dog ikke, hvis der i øvrigt er grundlag for foranstaltningen.

4.5. Proportionalitet

Efter § 12 i tilholdsloven skal der foretages en særskilt proportionalitetsvurdering i forhold til strakstilhold/tilhold, opholdsforbud og bortvisning med henblik på at fastslå, om indgrebet er rimeligt.

Efter den almindelige proportionalitetsgrundsætning – der gælder ved straffeprocessuelle tvangsindgreb – er det endvidere det mindst indgribende middel, som kan opfylde formålet, der skal vælges.

Der vil som udgangspunkt være tale om en begrænset forstyrrelse af den pågældendes forhold, når der gives et (straks)tilhold. Et (straks)tilhold vil således i langt de fleste tilfælde være proportionalt.

Proportionalitetsprincippet betyder i relation til opholdsforbud, at udstrækningen af det geografiske område i forhold til den indklagedes bolig, arbejds- eller uddannelsessted mv. eller steder, hvor den pågældende har rimelig grund til at færdes jævnligt, må tillægges særlig vægt. Det kan have betydning for både spørgsmålet om, hvorvidt opholdsforbuddet overhovedet bør gives, og i givet fald for områdets udstrækning. Der henvises til pkt. 4.3.5.

En bortvisning fra hjemmet er det mest indgribende middel, der kan anvendes. På baggrund af bortvisningens karakter vil spørgsmålet om indgrebets proportionalitet give anledning til særlige overvejelser, herunder i de tilfælde, hvor der er fælles børn i husstanden, eller hvor den ene part driver sit erhverv fra husstanden.

I den helhedsvurdering, der skal foretages, skal på den ene side indgå hensynet til den pågældendes husstand og karakteren af den krænkende parts adfærd, herunder vægten af den risiko og den ulempe, som husstanden udsættes for ved den krænkende parts forbliven i hjemmet. I den forbindelse må der lægges vægt på, om samlivet har været så kortvarigt, at det kan fremstå som mere rimeligt end ellers, at det er den krænkede part, der må forlade hjemmet.

På den anden side skal indgå hensynet til den krænkende part selv, herunder den konkrete ulempe og forstyrrelse, som indgrebet vil påføre den pågældende, ikke mindst i tilfælde hvor den pågældende driver sit erhverv i eller i nær tilknytning til hjemmet.

Der kan henvises til U 2006.1950Ø, hvor politiets bortvisning af en mand, der havde været voldelig over for sin samleverske og truet hende, og som havde psykiske problemer, blev godkendt, uanset at begge parter udførte arbejde i en virksomhed, der blev drevet fra hjemmet. Der blev lagt vægt på, at samleversken ejede virksomheden samt den ejendom, parterne boede i, og at hun var i stand til at fortsætte den daglige drift af den.

4.6. Domstolsprøvelse af opholdsforbud og bortvisning

Den, der gives et opholdsforbud eller bliver bortvist, kan – inden 14 dage efter at afgørelsen er forkyndt for den pågældende – kræve afgørelsen indbragt for retten, jf. tilholdslovens § 17. Det er ikke en betingelse, at pågældende inden har udnyttet de administrative klagemuligheder. Den administrative klageadgang afskæres imidlertid, hvis en domstol har truffet afgørelse i sagen.

Klageren skal oplyse en adresse og et eventuelt telefonnummer til politiet, hvortil indkaldelse til et eventuelt retsmøde kan meddeles. Forkyndelse af indkaldelse til retsmødet er ikke nødvendig.

Sagen skal snarest muligt og senest 1 uge efter modtagelse af anmodningen indbringes for byretten på det sted, hvor oplysning i sagen mest hensigtsmæssigt må antages at kunne tilvejebringes. I sager om bortvisning skal sagen indbringes inden 24 timer efter modtagelse af anmodningen.

Det har ikke opsættende virkning, at der anmodes om en domstolsprøvelse af afgørelsen.

I medfør af § 18, stk. 1, bliver der for klageren i bortvisningssager beskikket en advokat, der har samme beføjelser som en forsvarer i en straffesag. Når et opholdsforbud bliver indbragt for retten, kan der i medfør af samme bestemmelse også ske beskikkelse, hvis retten efter sagens beskaffenhed, indgrebets karakter, klagerens person og omstændighederne i øvrigt finder det ønskeligt.

Den forurettede bliver som udgangspunkt ikke involveret i sagens behandling i retten, da sagen behandles uden umiddelbar bevisførelse på grundlag af det skriftlige materiale, der indgår i sagen. Hvis forurettede undtagelsesvis skal afgive forklaring i retten, vil der dog kunne ske beskikkelse af en bistandsadvokat for forurettede, jf. § 18, stk. 2.

Sagen behandles skriftligt eller mundtligt efter rettens bestemmelse, jf. § 19, og sagen kan fremmes ved klagerens udeblivelse. Hvis der er beskikket en advokat for klageren, kræves det dog, at advokaten er til stede.

4.7. Lovlig kontakt

Det følger af tilholdslovens § 13, at tilhold, opholdsforbud og bortvisning ikke omfatter kontakt, ophold eller færden, som af særlige grunde må anses for lovlig (beføjet).

Det påhviler den, indgrebet er rettet imod, at sandsynliggøre, at en kontakt har været lovlig.

En kontakt efter en nødretsbetragtning f.eks. kan være lovlig, hvis et fælles barn akut bliver alvorligt sygt, og der ikke er andre, der har mulighed for tids nok at køre barnet på hospitalet, og hvor den pågældende overtræder et tilhold, opholdsforbud eller bortvisning ved selv at gøre det. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 13).

Det kan også være nødvendigt for en bortvist at afhente nødvendige personlige effekter fra det fælles hjem, som ikke blev medtaget, da bortvisningen skete. Det bemærkes i den forbindelse, at politiet skal ledsage en bortvist til det fælles hjem og overvære afhentning af effekterne. Politiet bør før afhentningen underrette den forurettede.

Hvis parterne genoptager kontakten, også kortvarigt – og kontakten ikke er omfattet af lovens § 13 eller af en undtagelse, der er fastsat i afgørelsen – bortfalder tilholdet mv.

5. Straf og andre retsfølger

5.1. Generelt

Straf for overtrædelse af et strakstilhold og tilhold mv. forudsætter, at afgørelsen er truffet af den kompetente myndighed og meddelt den pågældende, samt at afgørelsen er lovlig.

Forsætlig overtrædelse af et strakstilhold, tilhold, et opholdsforbud eller en bortvisning straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, jf. tilholdslovens § 21.

Anklagemyndigheden skal generelt være opmærksom på mulighederne for nuancering af straffen for overtrædelse af (straks)tilhold, opholdsforbud og bortvisning, således at der tages hensyn til den konkrete grovhed i det enkelte tilfælde, herunder hensyn til den belastning, som den forurettede har været udsat for, og til udviklingen i samfundets syn på forfølgelse og chikane. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de specielle bemærkninger til § 21).

Det er en skærpende omstændighed, hvis krænkeren har anvendt gps eller andet lignende apparat til at registrere den forurettedes færden. Anklagemyndigheden skal i den situation overveje, om der er grundlag for også at rejse tiltale for overtrædelse af straffelovens § 264 b. Der henvises til Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om freds- og ærekrænkelser.

5.2. Tilhold, herunder strakstilhold

Ved overtrædelse af strakstilhold skal anklagemyndigheden som udgangspunkt nedlægge samme strafpåstand som ved overtrædelse af et endeligt tilhold. Det har som udgangspunkt ingen betydning for strafansvaret eller strafpåstanden, at politidirektøren efterfølgende har truffet afgørelse om ikke at meddele tilhold mv. under pkt. 3.

Det forhold, at overtrædelse af tilhold ikke længere er omfattet af straffeloven (tidligere § 265 i straffeloven), er ikke udtryk for en ændret vurdering af alvorligheden af sådanne overtrædelser. Opretholdelsen af den tidligere strafferamme på bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af tilhold understreger, at der på ingen måde er tilsigtet en lempelse med ændringen. Se forarbejderne til lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011, de almindelige bemærkninger, pkt. 3.1.).

Anklagemyndighedens strafpåstand i sager om overtrædelse af tilhold skal som hidtil tage udgangspunkt i praksis om overtrædelse af straffelovens § 266 om trusler.

Anklagemyndigheden skal i sager om overtrædelse af et tilhold nedlægge følgende strafpåstand:

Førstegangstilfælde:

Første gang et tilhold overtrædes, vil det som udgangspunkt være tilstrækkeligt at nedlægge påstand om bødestraf, medmindre der foreligger skærpende omstændigheder.

Bødepåstanden i førstegangstilfælde skal være mindst 1.000 kr. Bøden kan forhøjes afhængig af forholdets grovhed.

Er der tale om flere førstegangsovertrædelser til samtidig pådømmelse, skal der ske en væsentlig forhøjelse af bødepåstanden, hvor der lægges vægt på antallet af overtrædelser, forholdenes grovhed mv.

Er der tale om et meget betydeligt antal overtrædelser, som har været stærkt generende for den forurettede, kan der være grundlag for i førstegangstilfælde at nedlægge påstand om frihedsstraf.

Der kan endvidere påstås frihedsstraf i førstegangstilfælde ved enkelte overtrædelser, hvis overtrædelserne er af betydelig grovhed og er egnede til at skabe væsentlig utryghed for den forurettede.

Fra retspraksis kan nævnes følgende domme:

- **TfK 2006.497V**. Tiltalte havde fået en advarsel om ikke at krænke A's fred. Det fremgik af advarslen, at den ikke omfattede rykkerskrivelser vedrørende et økonomisk krav, som tiltalte havde mod A. Tiltalte blev dømt for at have fremsendt fire breve med fredskrænkende adressering, idet der udover navn og adresse var påført kuverterne tekster som f.eks. "Svindler/hærværks- og voldsmand". Retten fastsatte straffen til 4 dagbøder af 500 kr.
- **U. 2019.2402**, hvor tiltalte som led i en systematisk og vedvarende forfølgelse eller chikane (stalking) i ca. 500 tilfælde havde overtrådt et tilhold mod direkte eller indirekte at kontakte forurettede, F, eller medlemmer af hans familie, jf. § 21, stk. 1 og 2, jf. § 1, i tilholdsloven. Overtrædelserne blev begået over en periode på ca. ni måneder, efter at F afbrød et længerevarende forhold til tiltalte. Forholdene blev begået ved opslag på sociale medier, telefonopkald, sms og mail til navnlig F og hans ægtefælle og børn. Højesteret tiltrådte, at straffen var udmålt til fængsel i tre måneder. Højesteret lagde herved navnlig vægt på overtrædelsernes omfang og karakter, at de havde fundet sted over en længere periode og fortsatte efter de første sigtelser, og at tiltalte rettede henvendelse til F's ægtefælle og børn, herunder hans datter, som tiltalte vidste var psykisk syg. Højesteret fandt, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor tiltalte ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, og hvor den udøvede forfølgelse eller chikane ikke havde været af en sådan karakter, at den var egnet til at fremkalde alvorlig frygt for liv eller helbred, at straffen som udgangspunkt ville kunne gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste. Da tiltalte navnlig på grund af sine psykiske lidelser ikke var egnet til samfundstjeneste, tiltrådte Højesteret, at straffen undtagelsesvis var gjort betinget uden vilkår om samfundstjeneste.

Gentagelsestilfælde:

Ved overtrædelse af tilhold i gentagelsestilfælde skal der som udgangspunkt nedlægges påstand om frihedsstraf.

Fra retspraksis kan nævnes følgende domme:

- **TfK2018. 504Ø**, hvor tiltalte blev fundet skyldig i 8 overtrædelser af tilhold (stalking) i form af henvendelser, opkald og sms'er. Tiltalte blev endvidere dømt for et forhold af trusler alt sammen begået overfor sin tidligere kæreste. Forholdene var begået over en periode på 2 måneder, og i en del af perioden havde tiltalte afsonet en tidligere idømt dom for ligeartet kriminalitet. Straffen blev fastsat som en fællesstraf af fængsel i 8 måneder, der omfattede en reststraf på 51 dage. Det blev ved strafudmålingen lagt vægt på tiltaltes forstraffe og overtrædelsens systematiske karakter.
- **AM2018. 06.12V**, hvor tiltalte blev fundet skyldig i én overtrædelse af tilhold ved at have sendt sin eksmand 4 e-mails. Tiltalte var straffet 2 gange tidligere for overtrædelse af tilhold vedrørende samme forurettede og 2 gange for trusler mod ham. Landsretten udmålte straffen til betinget fængsel i 60 dage med vilkår om samfundstjeneste. Ved strafudmålingen henviste landsretten til karakteren og antallet af de fremsendte mails sammenholdt med tiltaltes forstraffe og meget hurtige recidiv. Endvidere henviste landsretten til, at tilholdet var udløbet, at kontakten mellem forurettede og tiltalte i det væsentlige var ophørt, og at der var gået 1 år og 4 måneder fra anmeldelse til tiltalerejsning.
- **AM2017. 09.14Ø**, hvor tiltalte blev fundet skyldig i overtrædelse af et tilhold ved på en pub at have henvendt sig personligt til forurettede, der var tiltaltes halvbror. Tiltalte var straffet 7 gange tidligere for overtrædelser af tilhold, herunder 4 gange vedrørende samme forurettede. Straffen blev fastsat til 30 dages fængsel. Landsretten lagde ved straffastsættelsen vægt på, at tiltalte tidligere var straffet for lignende forhold, og at forholdet var begået kort tid efter den seneste dom.

- **AM2016. 03.14. Ø**, hvor tiltalte blev fundet skyldig i overtrædelse af et tilhold ved at have sendt 3 Facebook-beskeder til sin søn. Tiltalte var tidligere straffet med 60 dages betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste og en bøde for flere overtrædelser af tilholdet vedrørende sin søns mor og for trusler. Tiltalte blev idømt 10 dages betinget fængsel. Landsretten lagde ved straffastsættelsen vægt på det meget hurtige recidiv.
- **TfK2016. 1294Ø**, hvor tiltalte blev fundet skyldig i overtrædelse af et tilhold ved at have smidt en tom cigaretpakke i sin ekskærestes cykelkurv. Tiltalte var straffet 4 gange tidligere for at overtræde tilholdet, ligesom han tidligere var straffet for at have truet blandt andre sin ekskæreste. Landsretten fastsatte straffen til 30 dages fængsel og lagde blandt andet vægt på det hurtige recidiv og tiltaltes forstraffe for trusler mod forurettede og anden ligeartet kriminalitet.
- **TfK 2015.957 V**, hvor tiltalte blev straffet med fængsel i 40 dage for 3 forhold vedrørende overtrædelse af et tilhold. Tiltalte var 4 gange tidligere straffet for overtrædelse af tilhold, senest med fængsel i 30 dage.
- **TfK 2009.401Ø**, hvor tiltalte blev straffet med fængsel i 30 dage for ét forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 265. Tiltalte var tre gange tidligere straffet for overtrædelse af et tilhold, og to af disse sager var afgjort med henholdsvis en bøde på 2.000 kr. og 8 dagbøder á 500 kr. Den tredje sag, der tillige vedrørte vidnetrusler efter straffelovens § 123, var afgjort med fængsel i 4 måneder.
- **TfK 2009.92Ø**, hvor tiltalte blev straffet med fængsel i 14 dage for 3 forhold vedrørende overtrædelse af et tilhold. Inden sagen blev afgjort i landsretten, havde tiltalte udenretligt vedtaget et bødeforelæg på 1.000 kr. for yderligere overtrædelse af tilholdet.
- Endelig henvises til **TfK 2011.883/2V**, hvor tiltalte blev frifundet for overtrædelse af straffelovens § 265, idet tilholdets gyldighed var udløbet. Tiltalte var tre gange tidligere straffet for overtrædelse af det pågældende tilhold. Første gang blev han idømt 5 dagbøder á 200 kr. for i to tilfælde at have overtrådt tilholdet. Anden gang var der tale om ét forhold vedrørende overtrædelse af tilholdet, og her blev straffen fastsat til 5 dagbøder á 300 kr. Tredje gang var der ligeledes tale om ét forhold, der blev afgjort med en bøvedtagelse på 2.000 kr.

5.3. Strafpåstand opholdsforbud og bortvisning

Strafpåstandene i sager om overtrædelse af opholdsforbud og bortvisning bør, da betingelserne for at give et opholdsforbud eller bortvise en person er væsentligt strengere, generelt ligge på et højere niveau.

6. Efter dom

6.1. Domme til Vidensbasen

Det skal overvejes, om dommen er egnet til at indgå i anklagemyndighedens Vidensbase.

En dom kan være egnet til Vidensbasen, hvis den belyser standard straffniveauet eller praksis for rettighedsfrakendelse mv. inden for et sagsområde, eller hvis dommen belyser problemstillinger af generel/principiel betydning for retstilstanden. Samtidig kan en dom være egnet, hvis den vedrører et område, som ikke allerede er dækket på Vidensbasen.

Kun endelige domme må indsendes til Vidensbasen.

Skemaer til indsendelse af domme til Vidensbasen findes under Viden på AnklagerNet.

7. Love og forarbejder

Love og forarbejder

- Lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 10 af 9. november 2011)
- Lov nr. 1724 af 27. december 2016 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (strakstilhold) (L 19 af 5. oktober 2016)
- Lov nr. 434 af 1. maj 2013 (tvangsægteskaber mv.) om ændring af straffeloven, udlændingeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (L 143 af 6. februar 2013)
- Lov nr. 467 af 12. juni 2009 om konfliktråd i anledning af en strafbar handling (L 158 af 26. februar 2009)
- Bekendtgørelse nr. 140 af 6. februar 2012 om konfliktråd i sager om tilhold, opholdsforbud og bortvisning
- Lov nr. 449 af 9. juni 2004 om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold mv. (nu ophævet) (L 218 af 31. marts 2004)
- Lovforslag nr. 20 af 3. oktober 2018
- Lovforslag nr. 15 af 6. oktober 2021
- Lov nr. 2600 af 28. december 2021

Øvrige relevante forarbejder

- Betænkning nr. 1526 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning
- Betænkning nr. 1563/2017 om freds- og ærekrænkelser

Relevante vejledninger og cirkulærer

- Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9061 af 29. februar 2012 om ophævelse af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 12. februar 1990 om behandlingen af sager om meddelelse af advarsel i henhold til straffelovens § 265 mv.
- Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9250 af 18. februar 2003 om ny landsdækkende ordning vedrørende tilbud om overfaldsalarmer til voldsramte kvinder mv.
- Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 11075 af 12. februar 1990 om behandlingen af sager om meddelelse af advarsel i henhold til straffelovens § 265 (nu ophævet)
- Rigspolitiets vejledning af 10. juni 2016 vedrørende behandling af sager om særlig adressebeskyttelse – til personer, som udsættes for trusler mod deres person i forbindelse med æresrelaterede eller samlivsrelaterede konflikter. Findes på POLNET under ”Kundeservice – Forebyggelse – Nationalt Forebyggelsescenter”.
- Rigspolitiets vejledning om politiets behandling af sager om tilhold mv. i Rigspolitiets vejledning om registrering af tilhold og strakstilhold. Findes på POLNET.
- Generelle anbefalinger til registrering af tilholdssager i POLSAS.

Øvrigt

- Information til ofre for forfølgelse, chikane eller stalking kan findes på anklagemyndighedens hjemmeside under fanen om ”Vidner, ofre & sigtede”.

Rigsadvokaten, den 1. januar 2022

RIGSADVOKATEN

/ Rigsadvokaten